

Sygn.akt III AUa 419/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2012r.

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku,

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar - Jarocka

Sędziowie: SO del. Marek Szymanowski (spr.)

SA Maria Jolanta Kazberuk

Protokolant: Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2012 r. w Białymstoku

sprawy z wniosku B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczyni B. S.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 stycznia 2012 r. sygn. akt III U 155/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 419/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 11 lutego 2011 roku, wydaną na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) odmówił B. S. przyznania prawa do emerytury z uwagi na nieudokumentowanie 15-letniego okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Organ rentowy nie uwzględnił jako okresu pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia wnioskodawczyni jako operatora obróbki skrawaniem od dnia 01.11.1974r. do dnia 03.11.1977r., od dnia 15.02.1980r. do dnia 31.03.1983r. i od dnia 03.10.1983r. do dnia 31.07.1986r, ponieważ w świadectwie pracy nie podano stanowiska pracy zgodnego z ww. rozporządzeniem oraz jako kartotekowej i inspektora archiwum od dnia 01.08.1986r. do dnia 19.12.1994r. z uwagi na niezgodność co do charakteru pracy i zajmowanego stanowiska.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła B. S. wskazując, iż zawarte w decyzji okresy zatrudnienia nie zgadzają się ze stanem faktycznym. Nie zgadzała się również na niezaliczenie pracy w warunkach szczególnych wskazując, iż ZUS ma zawsze działać na korzyść emeryta.

Po rozpoznaniu wniesionego odwołania, wyrokiem z dnia 26 stycznia 2012 roku Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce oddalił odwołanie B. S..

W uzasadnieniu wyroku Sąd powołał się na przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wskazał, iż na okoliczność pracy w (...) sp. z o.o. w W. B. S. złożyła do ZUS świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31.12.2000r., z którego wynika, że była tam zatrudniona w okresie od dnia 01.11.1974r. do dnia 03.11.1977r., od dnia 15.02.1980r. do dnia 31.03.1983r. i od dnia 03.10.1983r. do dnia 31.07.1986r. na stanowisku operatora obróbki skrawaniem w wydziale obróbki żeliwa, wymienionym w dziale III poz. 23 pkt 3 wykazu oraz że od dnia 01.08.1986r. do dnia 19.12.1994r. była zatrudniona na stanowisku kartotekowej i inspektora archiwum, wymienionym w dziale XI poz. 3 pkt 12 wykazu. ZUS nie uznał tych okresów do okresów pracy w szczególnych warunkach i stwierdził, że pracodawca w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie podał charakteru pracy zgodnie z zarządzeniem nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego, gdyż w zarządzeniu tym w dziale III pod poz. 23 widnieje stanowisko „operator maszyn obróbki wiórowej odlewów żeliwnych”, natomiast odwołująca zatrudniona była na stanowisku „operatora obróbki skrawaniem”. Co do okresu pracy na stanowisku kartotekowej i inspektora archiwum ZUS stwierdził, że w powołanym zarządzeniu dział XI dotyczy przemysłu poligraficznego. Pod pozycją 3 pkt 12 wpisano bezpośrednią obsługę aparatów reprodukcyjnych w drukarniach oraz produkcję i obróbkę drukarskich form kopiiowych i form drukowych na stanowisku „operator kserografu”, natomiast odwołująca zajmowała stanowisko „kartotekowej” i „inspektora archiwum”. Sąd I instancji zauważył też, iż z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wynika, że B. S. została przyjęta do pracy do (...) w W. Filia w W. na stanowisko tokarz. Z dniem 01.11.1974r. powierzono jej obowiązki operatora wielomaszynowej obróbki skrawaniem na wydziale P-1. Następnie w angażach jej stanowisko pracy określano jako operator na wydziale PM- (...) lub operator wielomaszynowej obróbki skrawaniem. Dnia (...) B. S. urodziła dziecko i przebywała na urlopie macierzyńskim do dnia 03.06.1978r. Drugie dziecko urodziła dnia (...) i przebywała na urlopie macierzyńskim do dnia 26.12.1980r. Po urodzeniu dzieci wracała do pracy na dotychczasowe stanowisko. Od dnia 01.03.1983r. pracowała w wydziale PD- (...), a od dnia 01.04.1983r. do dnia 30.09.1983r. przebywała na urlopie wychowawczym, po którym powróciła na dotychczasowe stanowisko. Z dniem 01.08.1986r. B. S. przeniesiono na stanowisko kartotekowej do wydziału TT- (...), a od dnia 02.02.1987r. w związku z wyborem na Przewodniczącego (...) została zwolniona z wykonywania obowiązków zawodowych w wymiarze pełnego etatu i do dnia 01.10.1991r. oddelegowano ją do pełnienia obowiązków wynikających z funkcji Przewodniczącego Związków Zawodowych. Po tej dacie nadal była kartotekową aż do dnia 01.05.1993r., kiedy powierzono jej obowiązki inspektora ds. archiwum na wydziale TT- (...).12. Na stanowisku tym pracowała do dnia 17.06.1997r., gdy przeniesiono ją na stanowisko inspektora dokumentacji.

Sąd I instancji przeanalizował zeznania świadków, z których wywnioskował, iż nawet jeśli wykonywała czynności mogące być zakwalifikowane jako praca w warunkach szczególnych, to nie były one wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy. Celem ustalenia, czy praca odwołującej w spornym okresie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach Sąd I instancji dopuścił też dowód z opinii biegłej ds. BHP, która po dogłębnej analizie dokumentów znajdujących się w aktach osobowych B. S. oraz dowodów zgromadzonych w sprawie stwierdziła, że praca odwołującej w żadnym ze spornych okresów nie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach. Odnośnie pracy na stanowisku operatora obróbki skrawaniem wykonywanej w okresach od dnia 01.11.1974r. do dnia 03.11.1977r., od dnia 15.02.1980r. do dnia 31.03.1983r. i od dnia 03.10.1983r. do dnia 31.07.1986r. biegła stwierdziła, że odwołująca nie była zatrudniona w przemyśle odlewniczym, lecz w przemyśle maszynowym, skutkiem czego zdaniem biegłej brak było podstaw do zaliczenia tej pracy do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, ponieważ z pracą wykonywaną przez odwołującą nie wiązały się takie zagrożenia jak przy odlewnictwie.

Co do okresu pracy od dnia 01.08.1986r. do dnia 19.12.1994r. na stanowisku kartotekowej i inspektora ds. archiwum biegła stwierdziła, że nie była to praca wykonywana w szczególnych warunkach. Swe wnioski biegła oparła na tym, że stanowiska wymienione w dziale XI dotyczą jedynie przemysłu poligraficznego. Biegła wskazała w opinii jakie stanowiska wyszczególnione zostały w zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985r. w dziale XI poz. 3 i stwierdziła, że odwołująca nie pracowała na żadnym z tych stanowisk. Nadto biegła podniosła, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że B. S. nie pracowała przy powielaniu w pełnym wymiarze czasu pracy, a nadto została oddelegowana do pełnienia obowiązków wynikających z funkcji Przewodniczącej Związków Zawodowych w okresie od dnia 02.02.1987r. do dnia 30.09.1991r. i w związku z tym zwolniona była z wykonywania obowiązków zawodowych w wymiarze pełnego etatu.

Sąd I instancji zauważył, iż wprawdzie B. S. wniosła zastrzeżenia do opinii biegłej, jednak uznał opinię za rzetelną, odnoszącą się do całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i oddalił wniosek odwołującej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji uznał, że B. S. nie wykazała żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy zauważył także, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 01.06.2010r., sygn. II UK 21/10, w świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym. Wobec tego Sąd I instancji uznał, że okresów od dnia 01.11.1974r. do dnia 03.11.1977r., od dnia 15.02.1980r. do dnia 31.03.1983r. i od dnia 03.10.1983r. do dnia 31.07.1986r., a więc okresu pracy na stanowisku operatora obróbki skrawaniem, nie można zaliczyć do pracy wyszczególnionej w wykazie A dziale III poz. 23 rozporządzenia, gdyż B. S. nie pracowała w odlewnictwie, a jedynie praca na takim stanowisku byłaby pracą w szczególnych warunkach. Analogiczny wniosek Sąd I instancji wywiódł odnośnie okresu od dnia 01.08.1986r. do dnia 19.12.1994r., gdy odwołująca pracowała na stanowisku kartotekowej, a następnie inspektora ds. archiwum wskazując, iż w wykazie A dziale XI umieszczono stanowiska, które stanowią pracę w szczególnych warunkach jedynie wtedy, gdy wykonywane są w ramach przemysłu poligraficznego. Ponadto Sąd I instancji nie uznał tego okresu jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, gdyż z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a w szczególności z zeznań świadka W. C. i z zakresu obowiązków odwołującej w tym okresie wynika, że B. S. nie świadczyła pracy przy powielaniu w pełnym wymiarze czasu pracy. Jedynie w okresie 1987-1989 zachodziła potrzeba intensywnego powielania w związku z przeniesieniem produkcji skrzyni biegów P. do Filii w W., jednak w tym okresie odwołująca pełniła funkcję Przewodniczącej Związków Zawodowych i zgodnie z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych została zwolniona z wykonywania obowiązków zawodowych w wymiarze pełnego etatu od dnia 02.02.1987r. do dnia 30.09.1991r.

Także okoliczność, że w pewnych okresach odwołująca otrzymywała dodatek za pracę w warunkach szkodliwych nie przesądzał zdaniem Sądu I instancji, iż odwołująca wykonywała pracę, która uprawniałaby ją do przejścia na emeryturę po ukończeniu 55 lat, ponieważ otrzymywanie dodatku nie jest tożsame z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach.

Sąd I instancji ustosunkował się też do twierdzeń B. S., iż pracowała w gospodarstwie rolnym w latach 1971-1974 i praca ta winna być uznana za pracę w szczególnych warunkach. Wskazał, iż praca w gospodarstwie rolnym może być jedynie uwzględniony w ogólnym stażu pracy, nie jest natomiast pracą w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy nie zgodził się też ze stwierdzeniem, iż zostały naruszone prawa nabyte B. S., gdyż nigdy nie nabyła ona prawa do przejścia na emeryturę w oparciu o przepis art. 184 ustawy. Także okoliczność, że uzyskała ona prawo do zasiłku przedemerytalnego nie stanowi podstawy do przyznania jej prawa do emerytury w oparciu o przepis art. 184 ustawy, jeżeli weryfikacja jej stanowisk pracy w spornym okresie wykazała, że nie można tej pracy zaliczyć do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Mając to wszystko na uwadze Sąd I instancji doszedł do przekonania, że odwołująca nie wykazała w przedmiotowej sprawie, aby na dzień 01.01.1999r. legitymowała się pracą w szczególnych warunkach w rozmiarze przynajmniej 15 lat, skutkiem czego na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniosła B. S.. Nie precyzując zarzutów wskazała jedynie, iż spełniła niezbędne wymogi, a tym samym przysługuje jej prawo do wcześniejszej emerytury.

Z uwagi na to wniosła o uchylenie wyroku z dnia 26.01.2012r. i przyznanie jej emerytury, gdyż jej zdaniem spełniła niezbędne wymogi do przyznania świadczenia już we wrześniu 2001r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Dodatkowo przyjmuje się, iż za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Zatem praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 2008 roku, sygn. akt II UK 306/07, Lex nr 494129 stwierdził, że po pierwsze z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze). Po drugie nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy. W przedmiotowej sprawie istotne jest też wskazane przez Sąd I instancji orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r. wydane w sprawie sygn. II UK 21/10, LEX nr 619638, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, iż co prawda dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy, a praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jednak w świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym.

W przedłożonym przez skarżącą świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31.12.2000r., wystawionym przez (...) sp. z o.o. w W. wskazano, iż B. S. w okresie od dnia 01.11.1974r. do dnia 03.11.1977r., od dnia 15.02.1980r. do dnia 31.03.1983r. i od dnia 03.10.1983r. do dnia 31.07.1986r. wykonywała pracę w szczególnych warunkach na stanowisku operatora obróbki skrawaniem na wydziale obróbki żeliwa, zakwalifikowaną z przepisu działu III poz. 23 pkt 3 wykazu, natomiast w okresie od 01.08.1986r. do dnia 19.12.1994r. wykonywała pracę na stanowisku kartotekowej, inspektora archiwum, wymienioną w dziale XI poz. 3 pkt 12 wykazu A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z tym wykazem w dziale III pod pozycją 23 znajduje się wpis: „Wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów”. Zgodzić się należy z Sądem I instancji, iż wpis ten odnosi się do hutnictwa i przemysłu metalowego, podczas gdy skarżąca w tych branżach nie pracowała. Podobnie z pracą kartotekowej i inspektora archiwum - zakwalifikowaną do działu XI pod poz. 3, w której zgodnie z załącznikiem widnieje wpis „Bezpośrednia obsługa aparatów reprodukcyjnych w drukarniach oraz produkcja i obróbka drukarskich form kopiowych i form drukowych” odnoszący się do przemysłu poligraficznego, podczas gdy skarżąca w przemyśle poligraficznym również nie pracowała.

Skutkiem tego Sąd Apelacyjny podziela wskazania Sądu I instancji, iż pracy wykonywanej przez B. S. nie można zaliczyć do prac w warunkach szczególnych, uprawniających do wcześniejszego świadczenia emerytalnego. Wskazanie takie wynika również z przeprowadzonego w sprawie dowodu z opinii biegłego. Podobnie jak Sąd I instancji również Sąd Apelacyjny uznał opinię biegłego za rzetelną, wiarygodną i dał wiarę zawartym w niej wnioskowi, które są jasne i przekonujące. Wprawdzie w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie wymaga wiadomości specjalnych uzasadniających prowadzenie dowodu z opinii biegłego (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2009 r., I UK 201/08, LEX nr 738338), jednak zdaniem Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie, ze względu na potrzebę odpowiedniego zakwalifikowania prac wykonywanych przez skarżącą dowód z opinii biegłego posłużył do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazać też należy, na co słusznie zauważył Sąd I instancji, iż prace kwalifikowane przez skarżącą jako praca w warunkach szczególnych nie były przez nią wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – co potwierdzają m.in. zeznania świadka W. C. czy oddelegowanie do pełnienia obowiązków wynikających z funkcji Przewodniczącej Związków Zawodowych w okresie od dnia 02.02.1987r. do dnia 30.09.1991r., kiedy B. S. zwolniona była z wykonywania obowiązków zawodowych w wymiarze pełnego etatu, a tylko takie mogłyby ewentualnie być zakwalifikowane jako praca w warunkach szczególnych, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 2008 roku, sygn. akt II UK 306/07, Lex nr 494129, który Sąd Apelacyjny podziela.

Należy stwierdzić, iż w ramach obowiązków pracowniczych B. S. mogła wykonywać niektóre czynności w warunkach szkodliwych dla zdrowia, co potwierdza m.in. przyznany jej dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, jednak prace te nie były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a co najważniejsze pracy jej nie można zakwalifikować zgodnie z wykazem A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uprawniającym do przyznania wcześniejszego świadczenia emerytalnego.

Reasumując należy wskazać, iż Sąd I instancji właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i właściwie przyjął, iż okresu pracy na stanowisku operatora obróbki skrawaniem nie można zaliczyć do pracy wyszczególnionej w wykazie A dziale III poz. 23 rozporządzenia oraz pracy kartotekowej, a następnie inspektora ds. archiwum nie można zaliczyć do prac wyszczególnionych w dziale XI wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia. Z uwagi na powyższe nie można przyjąć, iż skarżąca udowodniła 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnia wymogi do otrzymania emerytury. Zatem Sąd Okręgowy zasadnie oddalił odwołanie B. S..

Sąd Apelacyjny podziela też wskazanie Sądu I instancji, iż pracy w gospodarstwie rolnym nie można zakwalifikować jako pracy w szczególnych warunkach, a taką pracę można jedynie uwzględnić w ogólnym stażu pracy.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny apelację oddalił.